

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 196/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. J. P., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2 Nt 50/2010 z 18. mája 2010 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a zároveň vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v súvislosti s rozhodovaním o jeho sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2 Nt 50/2010 z 18. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2012 doručená sťažnosť M. H., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. P., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl.

50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Nt 50/2012 z 18. mája 2011 (ďalej len „uznesenie z 18. mája 2011“) a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ako aj vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v súvislosti s rozhodovaním o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 18. mája 2011.

Zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že okresný súd uznesením z 18. mája 2011 rozhodol o nepovolení obnovy konania v jeho veci skončenej právoplatným rozsudkom tohto súdu sp. zn. 8 T 27/2008 z 29. mája 2008. Sťažovateľ podal 20. mája 2011 na krajskom súde proti uvedenému uzneseniu sťažnosť, o ktorej uvedený súd do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol. V rámci svojej argumentácie k sťažnosti sťažovateľ ďalej uviedol:

„Návrh na povolenie obnovy konania skončeného právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne pod sp. zn. 8 T 27/2008 zo dňa 29. 05. 2008, ktorým som bol uznaný vinným zo spáchania zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý mi bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia som podal dňa 20. 05. 2010, pričom okrem návrhu na vypočutie nových svedkov trestnej veci M. A., R. T. a M. G. som navrhoval ako nový dôkaz vykonať aj vyšetrovanie svedkyne poškodenej A. M. znalcami psychiatrami a za ich prítomnosti vykonať ku skutku aj opätovne podrobný výsluch poškodenej so zameraním na rozpory v jej výpovediach, ako aj z jej vyjadrenia uvedenom v úradnom zázname príslušníkov PZ nstržm. R. P. a P. V. z 30. 6. 2007, pričom na rozpory v jej výpovediach v prvom štádiu vyšetrovania správne poukazoval aj prokurátor, ale napriek tomu nebolo vykonané jej znalecké skúmanie k otázke vierohodnosti jej výpovedí.

Senát Okresného súdu v Trenčíne v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania sa opätovne vôbec nezaoberal skutočnosťou, že poškodená M. v rámci prípravného konania a aj v konaní pred súdom menila svoju pôvodnú výpoveď a neakceptoval môj písomný návrh na vykonanie vyšetrovanie svedkyne poškodenej M. znalcami psychiatrami a zamietol môj návrh na povolenie obnovy konania.

Taktiež sa súd nevysporiadal so skutočnosťou uvádzanou v písomnom návrhu na povolenie obnovy konania, že poškodenej v čase o 17.38 hod. dňa 30. 06. 2007 bol vdychu nameraný alkohol v množstve 0,22 mg/l, pričom nebol vykonaný prepočet na výšku hladiny alkoholu na inkriminovanú dobu, kedy sa skutok mal stať a táto skutočnosť mala byť ďalším dôvodom na znalecké skúmanie vierohodnosti jej výpovede.

Z lekárskej správy z gynekologického vyšetrenia vyplýva, že u poškodenej nebolo zistené žiadne poranenie, naproti tomu z lekárskeho psychiatrického vyšetrenia zo dňa 30. 06. 2007 MUDR. K. K. okrem iného vyplýva skutočnosť, že poškodená bola ako 12. ročná vyšetrená detským psychiatrom Dr. K. a asi dvakrát bola u neho aj na pohovore, čo pri tak závažnom skutku pre aký som bol odsúdený vyžadovalo vykonanie znaleckého dokazovania na vierohodnosť výpovedí poškodenej, nakoľko bez zadováženia takéhoto dôkazu nemal súd rozhodnúť o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania.

Z uvedených dôvodov vyplýva, že súd pri zamietnutí môjho návrhu na povolenie obnovy konania vychádzal z nedostatočne zisteného nového skutkového stavu a bez vykonania nového navrhovaného dôkazu, vyšetrenia duševného stavu svedkyne – poškodenej A. M. so zameraním na zistenie vierohodnosti jej výpovedí nemal môj návrh na povolenie obnovy konania zamietnuť, nakoľko takýto nový dôkaz v kontexte s novovykonanými nepriamymi dôkazmi ako aj s dôkazmi vykonanými v pôvodnom dokazovaní v konaní pod sp. zn. 8 T 27/2008 by viedol k inému záveru a k preukázaniu, že som skutok pre ktorý vykonávam trest odňatia slobody nespáchal.

Do dnešného dňa nebolo rozhodnuté o mojej sťažnosti zo dňa 20.05. 2011 proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 2Nt/50/2010 zo dňa 18. 05. 2011, ktorým bolo rozhodnuté o nepovolení obnovy konania.“

S ohľadom na obsah svojej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením okresného súdu z 18. mája 2011 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu bolo porušené jeho základné právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a že nečinnosťou krajského súdu pri rozhodovaní o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 18. mája 2011 bolo porušené tiež jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a zároveň prikázal krajskému súdu v predmetnej veci konať bez priet'ahov „a v súvislosti so zachovaním práva na obhajobu obnovu konania skončeného

rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne pod sp. zn. 8 T 27/2008 zo dňa 29. 05. 2008 povolil, a aby súčasne rozhodol o prerušení jeho výkonu trestu až do nového rozhodnutia“.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

K namietanému porušeniu sťažovateľovho práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že jeho základné právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy bolo porušené uznesením okresného súdu z 18. mája 2011 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu. K porušeniu uvedeného práva malo dôjsť v dôsledku toho, že okresný súd neakceptoval, resp. sa nestotožnil s jeho argumentáciou uvedenou v jeho návrhu na povolenie obnovy konania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú treba považovať takú sťažnosť, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 237/05, IV. ÚS 247/05).

V danom prípade sťažovateľ podal návrh na povolenie obnovy konania, ktorým sa okresný súd zjavne zaoberal, o čom svedčí jeho uznesenie z 18. mája 2011. Podľa ústavného súdu iba na základe skutočnosti, že sa okresný súd s návrhom sťažovateľa nestotožnil, nemožno dospieť k záveru o porušení jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy v predmetnom konaní.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu sťažovateľovho práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

Sťažovateľ v sťažnosti namietal taktiež porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nečinnosťou krajského súdu v súvislosti s rozhodovaním o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 18. mája 2011.

Ústavný súd opakovane vyslovil, že pri sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, prostredníctvom ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní pred všeobecným súdom, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje preukázanie využitia právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého majú sťažovatelia právo, v danom prípade ide o trestné konanie, v rámci ktorého má sťažovateľ tiež právo podať sťažnosť na nečinnosť na nadriadenom súde podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa za účinný prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy považuje aj sťažnosť na nečinnosť podľa § 55

ods. 3 Trestného poriadku (IV. ÚS 296/2010, II. ÚS 31/09). Účinnosť tohto právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými priet'ahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných priet'ahov a ustanovuje za také priet'ahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Aj keď je sťažovateľ v predmetnom konaní zastúpený právnym zástupcom, využitie uvedeného účinného prostriedku nápravy ústavnému súdu nepreukázal.

Ústavný súd preto uzavrel, že sťažovateľ účinný prostriedok ochrany svojich práv podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku nevyužil.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustnú (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia zdôrazňuje, že ak krajský súd po predchádzajúcom uplatnení sťažnosti podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku naďalej bude v namietanom konaní nečinný, resp. nebude postupovať efektívne, sťažovateľovi nebude nič brániť v tom, aby opätovne podal sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2012